

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem Vítězslava Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2023, č. j. 10 A 109/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000552/22-002 (dále též „napadené rozhodnutí“), rozhodla žalovaná o žádosti žalobkyně ze dne 10. 10. 2022 tak, že se žalobkyni neurčuje advokát k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve věci dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2021, č. j. 16 Co 41/2022-114.

[2] Jako důvody neurčení advokáta žalovaná uvedla (i) neprokázání neúspěšného pokusu zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů, (ii) nedoložení skutečnosti osvědčující, že je žalobkyně osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry určení advokáta odůvodňují, a (iii) zneužití práva na bezplatnou právní pomoc z důvodu nadužívání tohoto institutu.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Napadené rozhodnutí městský soud neshledal nepřezkoumatelným. S ohledem na právní úpravu žádosti o určení advokáta dovodil, že žalobkyně implicitně žádala o bezplatné poskytnutí právní služby. Nevyloučil však i možnost, že žalobkyně měla zájem za tuto službu zaplatit, neboť žalobkyně v žádosti uvedla, že dva advokáti odmítli tuto službu poskytnout. Za podstatné považoval, zda žalobkyně splnila podmínky pro vyhovění její žádosti. K podmínce osvědčení příjmových a majetkových poměrů žadatele připomněl, že Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, tak, že zrušil § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Podmínka proto v konfrontaci s nálezem neobstála. Nález však pro posouzení žaloby nepovažoval za stěžejní, neboť žádosti nebylo vyhověno z dalších dvou důvodů, které ob stojí samostatně. V tomto směru ve shodě s žalovanou konstatoval, že žalobkyně nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů. V žádosti sice uvedla jména dvou advokátů, avšak nedoložila jejich potvrzení o odmítnutí poskytnutí právních služeb. Ke zneužití práva pak uvedl, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že žalobkyně u městského soudu podala proti žalované přes 30 žalob ve věci určení advokáta. Společným prvkem těchto žalob je to, že žádosti vykazovaly vady. Žalobkyně musela být srozuměna s tím, že pokud svou nynější žádost u žalované znovu podá se stejným typem formálních vad, nebude žádosti vyhověno. Účelem opakovaného podání neúplné žádosti ze strany žalobkyně proto zřejmě není skutečné dosažení poskytnutí právní služby, nýbrž potenciální vyvolání soudního sporu se žalovanou v důsledku zamítnutí žádosti. Městský soud tak přisvědčil žalované, že žalobkyně právo na určení advokáta zneužívá.

III.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Dle jejího názoru městský soud nepostupoval správně, pokud se ztotožnil s postupem žalované a uvedl, že nález Pl. ÚS 44/21 sám o sobě nemohl mít zásadní vliv na nynější řízení, neboť k zamítnutí žádosti o určení advokáta postačí, ob stojí-li při soudním přezkumu některý z dalších důvodů, pro které žalovaná stěžovatelce neurčila advokáta. Tím, že žalovaná v žádosti požadovala údaje, které v daném případě k rozhodnutí nepotřebovala, zasáhla do jejího práva na ochranu osobních, příjmových a majetkových poměrů. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že za důvod zamítnutí lze považovat nesplnění požadavku předložení potvrzení. Takový požadavek nemá oporu v § 18 odst. 2 ani § 18c odst. 3 zákona o advokacii, neboť ani jedno z ustanovení neobsahuje výraz „potvrzení“. Stejně tak se uvedený požadavek nenachází ani na formuláři k žádosti. Jelikož jména advokátů v žádosti uvedla, nedoložení potvrzení nemůže dle stěžovatelky ob stát jako důvod pro určení advokáta. Z uvedených důvodů navrhla, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[6] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém neshledala kasační námitky důvodnými. Zejména uvedla, že předmětný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 nelze vykládat tak, že nadále neobstojí všechna rozhodnutí žalované o žádostech o určení advokáta, byť jsou odůvodněna nejen důvodem dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, ale i dalšími důvody dle § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 až 5 zákona o advokacii. Žalovaná dále akcentovala, že zákon o advokacii nepožaduje písemné potvrzení neúspěšného pokusu o zajištění si poptávané právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů, jak se stěžovatelka mylně domnívá, ale vyžaduje pouze jeho doložení (např. prostřednictvím e-mailové komunikace). Dodala, že správnost třetího ze samostatných důvodů (zneužití práva) stěžovatelka nijak nerozporuje. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský (městský) soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[10] Nejvyšší správní soud předně není názoru, že by se městský soud dopustil vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Argumentace městského soudu je plně přezkoumatelná a srozumitelná. Ostatně sama stěžovatelka s argumentací městského soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se městský soud řídil. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.).

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci (pouze obecně namítaných) vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K pouze obecně namítanému naplnění uvedeného stížního důvodu konstatuje soud, že podle označeného ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru kasačního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí. Žalovaná na základě žádosti stěžovatelky důkladně zkoumala splnění zákonných podmínek pro určení advokáta k poskytnutí právní služby (viz dále), přičemž její závěry mají plnou oporu ve spisovém materiálu. V řízení nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo třeba přistoupit ke kasaci správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, a ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

[12] Jádrem věci představuje otázka, zda stěžovatelka splnila zákonem stanovené podmínky pro vyhovění žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby. Výkladem podmínek pro určení advokáta žalovanou (ve vztahu k téže stěžovatelce) se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28, od kterého zdejší soud neshledal důvod se odchýlit, a závěry v něm uvedené proto přejímá i pro nyní projednávanou věc.

[13] Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii platí, že ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c. Pokud se nejedná o poskytnutí právní služby na náklady státu (dle § 23 odst. 3), je žadatel povinen v žádosti o určení advokáta doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů (§ 18c odst. 3 zákona

pokračování

o advokacii). Komora dále žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva (§ 18c odst. 5 zákona o advokacii).

[14] Je pravdou, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 shledal protiústavní část § 18c zákona o advokacii, konkrétně část „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Konstatoval, že napadené ustanovení zákona o advokacii právo na určení advokáta Komorou k poskytnutí právní služby omezuje pouze na žadatele, u nichž to odůvodňují jejich příjmové a majetkové poměry, což představuje nepřípustnou libovůli, neboť paušálně vylučuje z práva na přístup k soudu a práva na právní pomoc osoby, které si nemohou zajistit právní pomoc advokáta na základě jiných důvodů. Právo na přístup k soudu je přitom esenciální součástí práva na spravedlivý (řádný) proces, a tedy práva na soudní ochranu garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jehož nezbytným předpokladem je právo na právní pomoc garantované v čl. 37 odst. 2 Listiny. Tato základní práva proto náleží každému pro jakýkoliv typ řízení před soudy či jinými státními orgány či orgány veřejné moci. S ohledem na uvedené tak otázku ne/majetnosti nelze brát jako relevantní kritérium při posuzování žádosti o určení advokáta. Lze tedy shrnout, že v nyní projednávané věci nemohlo být (s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21) důvodem pro zamítnutí žádosti nedoložení relevantních skutečností k majetkovým poměrům stěžovatelky, neboť tím by stěžovatelka jakožto potenciální osoba, která si nemůže zajistit právní pomoc advokáta na základě jiných než příjmových a majetkových poměrů, byla fakticky paušálně vyloučena z práva na přístup k soudu a práva na právní pomoc (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 2 As 260/2023-37, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36, ze dne 26. 10. 2023, č. j. 4 As 256/2023-26, a ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28).

[15] Jak však správně podotknul městský soud, žalovaná své rozhodnutí nepostavila výlučně na majetkových poměrech stěžovatelky, nýbrž i na nesplnění dalších podmínek stanovených v § 18c zákona o advokacii. S ohledem na obsah spisu Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatelka nedoložila potvrzením jména dvou advokátů, kteří jí odmítli poskytnout právní službu, čímž neosvědčila nemožnost zajistit si právní služby způsobem stanoveným v zákoně dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s § 18c odst. 3 tohoto zákona. Nesplnění již této podmínky vyvolávalo nemožnost vyhovění její žádosti. Zákon o advokacii pro vyhovění žádosti totiž vyžaduje kumulativní splnění v něm obsažených podmínek, a tudíž jako důvod k zamítnutí žádosti stěžovatelky postačí, pokud žadatel o určení advokáta nesplní i jen jednu z nich (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 3 As 9/2022-29, ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28). Současně žalovaná jako další důvod nevyhovění žádosti uvedla zneužití práva ze strany stěžovatelky z důvodu nadužívání institutu právní pomoci.

[16] V posledně označeném rozsudku se pak kasační soud zabýval i navazující argumentací stěžovatelky, vč. její polemiky s významem slova „doložit“ obsaženým v § 18c odst. 3 zákona o advokacii. K tomu uvedl, že „doložit“ v právním slova smyslu znamená „*přiložit doklad, prokázat něco dokladem, dosvědčit, podepřít určitou skutečnost. Požaduje-li zákon o advokacii doložení skutečnosti, že advokát odmítl poskytnout právní službu, znamená to, že nestačí, pokud žadatel označí advokáta, který mu měl odmítnout poskytnutí konkrétní právní služby. Tvzení totiž nenahrazuje předložení důkazu o této skutečnosti.*“ Doložit odmítnutí tak nelze pouhým prohlášením stěžovatelky, že byla odmítnuta advokáty, neboť

to odmítnutí nedokládá (srov. i rozsudek č. j. 7 As 217/2023-28). Je třeba zdůraznit, že břemeno prokázání splnění podmínek pro vyhovění žádosti spočívá na žadateli (srov. např. rozsudky ze dne 18. 8. 2015, č. j. 2 As 99/2015-49, ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 As 17/2019-49, ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 121/2021-29, bod 14). Pokud stěžovatelka nedisponovala potvrzením o odmítnutí poskytnutí právní služby ze strany oslovených advokátů, bylo na ní, aby buď předložila jiný důkaz o tom, že ji advokáti odmítli, nebo aby tvrdila a doložila mimořádné okolnosti, pro které nemohla dodat žádný důkaz o odmítnutí poskytnutí právní služby. Není přitom nutné předložit formální potvrzení, postačí pouze neformální vyjádření, např. zamítavá odpověď e-mailem, nereagování na e-mail s poptávkou právní služby, svědectví třetí osoby apod. (srov. rozsudek č. j. 2 As 17/2019-49).

[17] Bylo tedy na stěžovatelce, aby dostatečně prokazatelným způsobem osvědčila, že ji jmenovaní advokáti skutečně odmítli, to se jí však nepodařilo. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se žalovanou a městským soudem, že stěžovatelka nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů (§ 18c odst. 3 zákona o advokacii). Stěžovatelka sice v žádosti uvedla jména dvou advokátů, avšak potvrzení o odmítnutí poskytnutí právní služby nedoložila ani u jednoho z nich. Uvedené vyvolává nemožnost vyhovění žádosti z důvodu nesplnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy nedoložení potvrzení dvou konkrétních advokátů, kteří stěžovatelce odmítli poskytnout právní službu. Jelikož podmínky stanovené zákonem o advokacii musí být splněny kumulativně, již jen z tohoto důvodu nemohla být žádost stěžovatelky úspěšná (obdobně srov. rozsudek č. j. 7 As 217/2023-28).

[18] V souladu s označeným rozsudkem lze dodat, že ústavností § 18c odst. 3 zákona o advokacii se nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 nezabýval, navíc zrušení podmínky nemajetnosti přímo nesouvisí s podmínkou pro určení advokáta k poskytnutí právní služby. To potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 121/2021-29, na který v nyní projednávané věci odkazuje městský soud a který sice byl překonán nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21, avšak pouze ve vztahu k podmínce nemajetnosti (srov. rozsudek č. j. 7 As 217/2023-28). Ostatní závěry z rozsudku plynoucí jsou však plně aplikovatelné na danou věc. S ohledem na výše uvedené pak nebylo nutné se zabývat tím, zda stěžovatelka splnila podmínky pro ustanovení advokáta soudem pro řízení o dovolání dle § 30 a § 241 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Stěžovatelka ostatně v této souvislosti ani nic konkrétního nenamítala. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelkou, neboť řízení je ovládáno zásadou dispoziční (viz výše).

[19] Stejně tak stěžovatelka vůbec nenapadala poslední důvod nevyhovění žádosti, tedy úvahy žalované o zneužití práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii z důvodu vysokého počtu podaných žádostí. Pokud stěžovatelka proti závěru o zneužití práva v kasační stížnosti nebrojí, nemohl se ani zdejší soud zabývat tím, zda se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývala *individuálními okolnostmi konkrétní věci*, které jsou pro posouzení zneužití práva (jak uvedl mj. i Ústavní soud v bodě 51 nálezu) rozhodné. Jak již bylo uvedeno, k zamítnutí žádosti o určení advokáta stačilo, aby obstál alespoň jeden z důvodů, pro které žalovaná stěžovatelce neurčila advokáta. V posuzované věci nebylo možné žádosti vyhovět už jen z důvodu nesplnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy

pokračování

nedoložení potvrzení dvou konkrétních advokátů, kteří stěžovatelce odmítli poskytnout právní službu.

[20] S ohledem na výše uvedenou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (která se zabývala i obdobnou argumentací stěžovatelky) jsou pro danou věc irelevantní stěžovatelkou označené rozsudky Městského soudu v Praze (ze dne 29. 5. 2023, č. j. 17 A 110/2022-99, a ze dne 29. 5. 2023, č. j. 17 A 98/2022-86). Nejvyšší správní soud dodává, že uvedené rozsudky nejsou na nyní projednávanou věc zcela příléhavé, neboť žalovaná v uvedených případech nerozhodla o zamítnutí žádosti k určení advokáta ze zcela totožných důvodů jako v nyní posuzovaném případě.

[21] I další závěry městského soudu mají plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud proto jeho hodnocení přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou polemiku stěžovatelky s argumentací městského soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu